

er af stor betydning, at diskussionerne om organdonation tages ude i hjemmene sammen med ens nærmeste, så man kender hinandens holdning, hvis situationen skulle opstå. Samtidig mener vi, at det er vigtigt, at det gøres nemmere at tage stilling til organdonation.

Vi er i Det Radikale Venstre derfor glade for, at regeringen vil arbejde for en permanentgørelse af det igangværende forsøg med udsendelse af donorkort sammen med sygesikringsbeviset.

Det Radikale Venstre støtter forslaget.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten stemte ikke for det beslutningsforslag, der ligger bag dette lovforslag, men vi synes alligevel, at det, der nu ligger efter det arbejde, der er foretaget, hvor man understreger respekten for det enkelte menneskes egen beslutning og samtidig ikke lægger op til unødigt konfrontation lige i forbindelse med dødsfaldet, er meget afbalanceret. Derfor er vi indstillet på at støtte lovforslaget.

Det eneste store problem, der er med forslaget, er vel i virkeligheden, at det endnu en gang understreger filosofien om, at mennesket er reservedelslager for andre, og dermed kører det også videre i den retning, der hedder, at det vigtigste i sundhedsvæsenet er at reparere på folk, der er syge.

Selvfølge skal vi hjælpe folk, der er syge, men der er en forkert vægtning i hele vores sundhedsinstans på reparationsdelen og stadig væk alt for lidt på det, vi kan kalde forebyggende, det med at undgå, at folk bliver så syge, at de skal have en reservedel sat ind. Det er sådan set nok det største problem, jeg kan se der er i forslaget. Vi er positive.

Tove Videbæk (KRF):

Dette lovforslag er jo en konsekvens af de tidligere beslutningsforslag nr. B 114 fra maj 1999, nr. B 47 fra januar 2000 og nr. B 29 fra november 2000, og disse beslutningsforslag har Kristeligt Folkepartis støtte, idet vi er enige i, at det bør være det enkelte menneskes suverænt selvstændige beslutning, om vedkommende vil donere sine organer eller ej.

Hvis et myndigt menneske, der er ved sine fulde fem, har besluttet sig for efter moden overvejelse at skrive under på at ville donere sine organer, ja, så skal dette menneskes underskrift regnes for lige så bindende som en underskrift på et testamente. Vedkommende har jo på en måde skrevet et organtestamente, og et testa-

mente kan man ikke sådan uden videre omstøde.

Men samtidig med at et menneske melder sig som organdonor, bør dette menneske naturligvis orientere sine pårørende om denne beslutning, så de pårørende er forberedt, når sagen en dag bliver aktuel. Og her må jeg tilføje, at der burde findes en grundig information, som de pårørende kan se igennem, om, hvad organdonation eller obduktion nærmere indebærer.

Organtestamentet fritager på en måde de nære pårørende for den traumatiske situation, det må være, ved et dødsleje at skulle tage stilling til, om et døende familiemedlem, en far, en bedstemor, en søn eller datter skal være organdonor. Denne situation vil vi gerne skåne familien for. Et dødsleje er i forvejen en situation, hvor alle er dybt følelsesmæssigt påvirket, og derfor er det her også en etisk balanceret lov.

Man kunne desværre forestille sig situationer, hvor de nære pårørende ved et dødsleje kunne være uenige i, om den døendes organer skulle bruges til transplantation eller ej, men med dette organtestamente vil de blive fritaget for denne beslutning. De er bekendt med den døende pårørendes beslutning, de respekterer den, og så er den potte ude.

I dette forslag er dog indbygget en hensynsfuld kattelem eller en sikkerhedsventil, som siger, at hvis afdøde har indføjet en forudsætning eller en betingelse for at være organdonor, skal denne naturligvis respekteres. Hvis afdøde har besluttet og skrevet under på, at hans eller hendes familie skal spørges i sidste ende, ja, så må man også respektere dette.

Jeg noterer så også her med tilfredshed, at Dansk Center for Menneskerettigheder skriver i sit høringssvar, at centret finder, at forslaget styrker den enkeltes mulighed for at tage stilling, samt at det er en forbedring, at det gøres muligt med betinget samtykke.

Den Almindelige Danske Lægeforening siger, at lægeforeningen finder forslaget godt i tråd med den stadige styrkelse af selvbestemmelsesretten. Og det er jo så langt, så godt.

Men høringssvaret fra Børnerådet er jeg mildest talt meget forundret over. Børnerådet anbefaler faktisk og helt seriøst, at unge mellem og 15 og 18 år får mulighed for skriftligt at bestemme, at væv og andet biologisk materiale kan udtages og obduktion foretages uden forældrenes samtykke. Det havde jeg godt nok ikke ventet fra et børneråd. Denne udtalelse tager Kristeligt Folkeparti skarpt afstand fra. Fri os fra en situa-